Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰανουαρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 3

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ·

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 9]

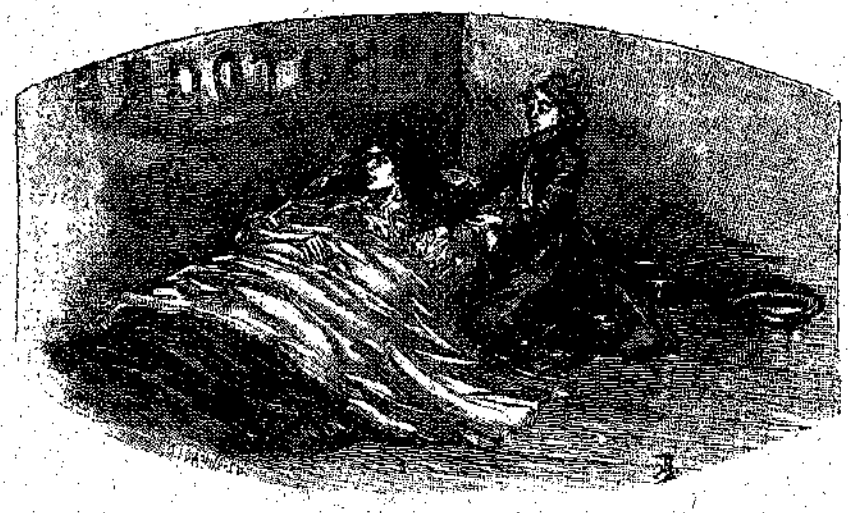

« Διώρθωσε τὴν κόμην αὐτῆς » (Σελ. 18, στηλ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κακὴν νύκτα διῆλθεν ἡ ἄρρωστος. Ἡ Πετρίνα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος κατακειμένη παρ' αὐτῇ, ἐνδεδυμένη ὡς ἦτο, ἔχουσα ἀντὶ προσκεφαλαίου περιώμιον περιτετυλιγμένον, πολλάκις ἐδέησε νὰ ἐγερθῇ νὰ τῇ δώσῃ ὕδωρ, ὅπερ ἐξήρχετο καὶ ἤντλει ἐκ τοῦ φρέατος διὰ νὰ εἶνε δροσερώτερον, διότι ἐπνίγετο καὶ κατεπρύχετο ὑπὸ τῆς θερμότητος. Τοὐναντίον δὲ τὴν αὐγὴν τὸ πρωΐνὸν ψῦχος, ἀείποτε δριμὺ ὑπὸ τὸ κλίμα τῶν Παρισίων προσέβαλλεν αὐτὴν καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ ῥίγους· ἡ δὲ Πετρίνα περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ τοῦ περιωμίου της, τοῦ μόνου ὑπολειπομένου θερμοῦ καλύμματος.

Ἡ Πετρίνα ἤθελεν ὅσον τάχιστα νὰ σπεύσῃ εἰς ἀναζήτησιν ἰατροῦ, ἀλλ' ὤφειλε νὰ περιμείνῃ ἕως ὅτου ἐξυπνήσῃ ὁ Ἀλατόσπυρος· διότι τίνα ἄλλον νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἰατροῦ ἢ ἐκεῖνον;

Βεβαιότατα ἐκεῖνος εἴξευρε καλόν τινα ἰατρόν, καὶ διάσημον, ὅστις ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀρρώστους αὐτοῦ ἐφ' ἁμάξης καὶ οὐχὶ πεζὸς ὡς οἱ μηδαμινοὶ ἰατροί, τὸν κ. Σανδριὲ ἐν ὁδῷ Ῥιγέττας παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὴν ὁδὸν δὲ ταύτην ἠδύνατο νὰ εὕρῃ παρακολουθοῦσα τὰς ῥάβδους τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Ἀκούσασα περὶ διασήμου ἰατροῦ ἐπισκεπτομένου τοὺς ἀσθενεῖς αὐτοῦ ἐφ' ἁμάξης, ἐφοβήθη μήπως δὲν εἶχεν ἱκανὰ χρήματα νὰ τὸν πληρώσῃ καὶ μετὰ συστολῆς καὶ ταραχῆς ἠρώτησε διὰ περιστροφῶν τὸν Ἀλατόσπυρον περὶ ἐκείνου ὅπερ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίσῃ. Τέλος ἐκεῖνος ἐνόησε καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν:

«Τί θὰ του δώσῃς; Αἴ! αὐτός, κορίτσι μου, παίρνει ἀκριβά, δύο δραχμοῦλες τὸ ὀλιγώτερον. Καὶ γιὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι θἄρθῃ, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω νὰ τοῦ τὰ δώσῃς ἐπὶ χεῖρας.

Κατὰ τὰς δοθείσας ὁδηγίας εὗρε τὴν ὁδόν, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐγερθῆ. Περιμένουσα ἐν τῇ ὁδῷ ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου ὄρου κειμένου ἔξω τῆς θύρας ἁμαξοστασίου ἐν ᾧ κατεγίνετό τις νὰ ζεύξῃ ἵππον. Οὕτω λοιπὸν θὰ τὸν σταματήσῃ διερχόμενον, καὶ ἐγχειρίζουσα αὐτῷ τὰς δύο δραχμὰς θὰ τὸν πείσῃ νὰ ἔλθῃ, ὅπερ δὲν θὰ ἔπραττεν, ὡς προησθάνετο, ἐὰν ἁπλῶς τὸν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψιν ἀρρώστου κατοικοῦντος ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Ἀλατοσπύρου.

Ὁ χρόνος τῇ ἐφάνη ἀτελεύτητος· ἠσθάνετο δὲ διπλασίαν τὴν ἀγωνίαν, καθ' ὅσον ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος. Καὶ ἂν μὴ ἐθεράπευεν αὐτὴν παραυτα, τοὐλάχιστον θὰ ἔπαυε τὰς ὀδύνας της. Ἤδη εἶχεν ἴδῃ ἰατρὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἀμάξιον τῶν ὅτε ἦτο ἄρρωστος ὁ πατήρ της· ἀλλὰ τότε ἦσαν ἐν τόπῳ ὀρεινῷ καὶ ἀγρίῳ, ὁ δὲ ἰατρός, ὃν ἡ μήτηρ εἶχε καλέσῃ ἐξ ἀνάγκης, διότι δὲν εἶχον καιρὸν νὰ ἔλθωσιν εἰς πλησίον τινὰ πόλιν, ἦτο μᾶλλον κουρεὺς ὁμοιάζων πως πρὸς γόητα ἢ ἰατρὸς ἀληθής, ὁποῖοι εὑρίσκονται ἐν Παρισίοις, σοφός, κύριος τῆς νόσου καὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἔμελλε νὰ εἶνε ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ τὸν ἔλεγαν διάσημον.

Τέλος ἡ θύρα τοῦ ἁμαξοστασίου ἀνοίγεται καὶ δίφρος πανάρχαιος τὸ σχῆμα, χρώματος κιτρίνου, ἑλκόμενος ὑπὸ ἵππου ἀροτῆρος, ἦλθε καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας· σχεδὸν δὲ παρευθὺς ἐφάνη ὁ ἰατρός, ἀνὴρ ὑψηλός, χονδρός, παχύς, ἔχων κοκκινωπὸν τὸ πρόσωπον καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ γενείου τεφρόχρου, ὅπερ ἐδείκνυεν αὐτὸν ὡς τινα πατριάρχην χωρίου.

Πρὶν ἀναβῇ εἰς τὴν ἅμαξαν, ἦτο πλησίον αὐτοῦ ἡ Πετρίνα καὶ ἔλεγε τὴν αἴτησίν της.

«Ἔπαιξε ξύλον εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Ἀλατοσπύρου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε, ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη, πολὺ ἄρρωστη.

— Καὶ τί εἶνε ἡ μητέρα σου;

— Εἴμεθα φωτογράφοι.»

Ὁ ἰατρὸς ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τοῦ δίφρου. Ἐκείνη δὲ ζωηρῶς ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ δίφραγκον καὶ εἶπεν: «Εἰμποροῦμεν νὰ σας πληρώσωμεν.

— Τότε τρία φράγκα.»

Προσέθεσαν ἡ Πετρίνα ἓν φράγκον, ἐκεῖνος δὲ ἔλαβε τὸ

χρῆμα καὶ το ἔχωσεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ γελέκου του.

«Μετὰ ἓν τέταρτον θὰ εἶμαι πλησίον τῆς μητρός σου.»

Ἡ Πετρίνα ἀνεχώρησε τροχάδην, χαίρουσα διότι ἔφερε τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν.

« Θά σας ἰάνῃ, μητέρα, αὐτὸς εἶνε ἀληθινὸς ἰατρός ».

Καὶ ζωηρῶς ἐνησχολήθη περὶ τὴν μητέρα της, τὴν ἔνιψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, διώρθωσε τὴν κόμην αὐτῆς, κόμην θαυμασίαν, μέλαιναν καὶ μεταξώδη, ἔπειτα διηυθέτησε τὰ ἐν τῷ ἀμαξίῳ, ἔκρυψε διάφορα πράγματα, ὥστε κατήντησεν αὐτὸ κενὸν ἔτι μᾶλλον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐλεεινότερον.

Δὲν παρετάθη πολὺ ἡ ἀγωνία των. Κρότος τροχῶν ἀμάξης ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τοῦ ἰατροῦ, ἡ δὲ Πετρίνα ἔδραμεν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ.

«Σ' τὸ ἀμάξι μας κατοικοῦμεν», εἶπε: Τὸ ἀμάξιον οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν πρὸς κατοικίαν, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ὅμως οὐδόλως ἐφάνη ἐκπληττόμενος, διότι ἦτο συνηθισμένος εἰς πᾶσαν ἀθλιότητα ἕνεκα τῆς πελατείας του. Ἡ Πετρίνα ἤτις τον ἔβλεπε, παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὥς τι νέφος, ὅτε εἶδε τὴν ἄρρωστον κατακειμένην ἐπὶ τοῦ στρώματός της ἐν τῷ γυμνῷ ἐκείνῳ χώρῳ.

« Νὰ ἰδῶ τὴν γλῶσσάν σου, φέρε τὸ χέρι σου. »

Οἱ ἀμείβοντες ἑκάστην ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ των διὰ τεσσαράκοντα ἢ ἑκατὸν δραχμῶν, οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχουσι τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς διεξάγεται ἡ διάγνωσις τῆς νόσου τῶν πτωχῶν. Ἐν διαστήματι ἐλάσσονι τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας ἔγινεν ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις.

« Πρέπει νὰ 'πᾷς εἰς τὸ νοσοκομεῖον » εἶπε πρὸς τὴν ἄρρωστον.

Μήτηρ καὶ κόρη ἔρρηξαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κραυγὴν φρίκης καὶ λύκης.

« Μικρούλα, πήγαινε μιὰ στιγμὴ ἔξω» εἶπεν ὁ ἰατρὸς ἐπιτακτικῶς.

Ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἔνευσε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε μέν, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνθη.

« Δὲν ἔχω ἐλπίδας ζωῆς ; » ἠρώτησεν ἡ μήτηρ δι' ἀμυδρᾶς φωνῆς.

— Ποιός το λέγει ; Ἔχεις ἀνάγκην περιποιήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς ἐδῶ μέσα.

— Θὰ ἔχω μαζί μου καὶ τὴν κόρην μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον ;

— Θὰ ἔρχεται νὰ σε βλέπῃ Κυριακὴν καὶ Πέμπτην.

— Νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ ! Καὶ τί θὰ γίνῃ χωρὶς ἐμὲ μόνη μέσα εἰς τὸ Παρίσι ; Καὶ τί θὰ γίνω ἐγὼ χωρὶς αὐτήν ; Ἐὰν εἶνε ν' ἀποθάνω, πρέπει νὰ εἶνε τὸ χέρι της μέσα εἰς τὸ χέρι μου.

— Ὅπως δήποτε δὲν εἰμπορεῖ κάνεις νὰ σ' ἀφήσῃ μέσα 'ς αὐτὸ τὸ ἀμάξι, ὅπου τὸ νυκτερινὸν ψῦχος εἶνε θάνατος διὰ σέ. Πρέπει νὰ 'νοικιάσῃς δωμάτιον' εἰμπορεῖς ;

— Ἄν, δὲν εἶνε διὰ πολὺν καιρόν, ἴσως εἶνε δυνατόν.

— Ὁ Ἀλατόσπυρος ἐνοικιάζει καὶ δὲν θὰ σας ζητήσῃ ἀκριβά. Ἀλλὰ τὸ δωμάτιον δὲν εἶνε τὸ πᾶν, χρειάζονται φάρμακα, τροφή, περιποίησις· ὅλ' αὐτὰ θὰ τα ἔχῃς εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Ἰατρέ μου, εἶνε ἀδύνατον, δὲν εἰμπορῶ νὰ χωρισθῶ τὴν κόρην μου. Τί θὰ γίνῃ ;

— Ὅπως θέλεις, 'δικός σου λογαριασμός. Ἐγὼ εἶπα ὅ τι εἶχον καθῆκον νὰ εἴπω. »

Καὶ προσεκάλεσε τὴν Πετρίναν :

« Μικρούλα. »

Ἔπειτα ἐξήγαγε σημειωματάριον ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἔγραψε διὰ μολυβδοκονδύλου στίχους τινὰς ἐπὶ φύλλου λευκοῦ χάρτου καὶ το ἀπέσπασε.

« Πήγαινε τὴν συνταγήν, εἶπε, 'ς τὸ φαρμακεῖον ὅπου εἶνε πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι εἰς ἄλλο. Θὰ δώσῃς εἰς τὴν μητέρα σου τὸ χαρτάκι ἀριθμ. 1, θὰ τῇ δίδῃς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τὸ ποτὸν ἀριθμ. 2, τὸ κρασὶ τῆς κίνας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, διότι πρέπει νὰ τρώγῃ ὅ τι θέλῃ, πρὸ πάντων αὐγά. Θὰ ἔλθω καὶ τὸ βράδυ.

Ἡ Πετρίνα προέπεμψε τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Ἡ μητέρα εἶνε πολὺ ἄρρωστη ;

— Προσπάθησε νὰ την πείσῃς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Μήπως δὲν εἰμπορεῖτε νὰ την ἰατρεύσετε ;

— Ἀναμφιβόλως ἐλπίζω, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ καὶ νὰ της δώσω ὅ τι εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Εἶνε ἀνοησία νὰ μὴ ὑπάγῃ, καὶ μόνον διὰ νὰ μή σε ἀποχωρισθῇ ἀποποιεῖται· σὺ δὲν θὰ χαθῇς, διότι φαίνεσαι κόρη ἔξυπνη καὶ θαρρετή ».

Βαδίζων μεγάλα βήματα ἦλθεν εἰς τὴν ἁμαξάν του. Ἡ Πετρίνα ἤθελε νὰ τον κρατήσῃ νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνέβη εἰς αὐτὴν καὶ ἀπῆλθεν, ἐκείνη δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀμάξιον.

«Τί εἶπεν ὁ ἰατρός; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Ὅτι θὰ σας ἰάνῃ.

— Τρέξε λοιπὸν εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ φέρε μου καὶ δύο αὐγά. Πάρε ὅλα τὰ χρήματα».

Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἤρκεσαν. Διότι ὅτε ὁ φαρμακοποιὸς ἀνέγνω τὴν συνταγήν, κατεμέτρησε τὴν Πετρίναν διὰ τοῦ βλέμματος.

«Ἔχεις νὰ πληρώσῃς ;» ἠρώτησε.

Ἐκείνη ἤνοιξε τὴν χεῖρά της.

Ὁ φαρμακοποιὸς ὑπολογίσας τὰς τιμὰς εἶπε :

« Ἑπτάμισυ φράγκα ».

Ἐμέτρησεν ὅσα εἶχεν ἀνὰ χεῖρας καὶ εὗρεν ἓξ φράγκα καὶ ὀγδοήκοντα πέντε ἑκατοστά, ὑπολογίσασα τὸ Αὐστριακὸν φλωρίνιον πρὸς δύο φράγκα· τῇ ἔλειπον ἑξήκοντα πέντε λεπτά.

«Ἔχω μόνον ἓξ φράγκα καὶ ὀγδῶντα πέντε λεπτά· μέσα 'ς αὐτὰ εἶνε ἕνα φιορίνι Αὐστριακόν. Τὸ θέλετε τὸ φιορίνι ;

— Ἄ ! ὄχι βέβαια ».

Τί ποιητέον ; Ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φαρμακείου ἔχουσα τὴν χεῖρα ἀνοικτήν, ἄπελπις κατεπτοημένη.

« Ἐὰν ἠθέλετε νὰ πάρετε το φιορίνι, θά μας ἔλειπαν ἑξῆντα πέντε λεπτά, εἶπε τέλος· σᾶς τα φέρω τώρα ἀμέσως».

Ἀλλ' ὁ φαρμακοποιὸς οὐδένα τῶν συνδυασμῶν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ, οὐδὲ νὰ δεχθῇ τὸ φλωρίνιον.

« Ἐπειδὴ δὲν εἶνε μεγάλη βία διὰ τὸν οἶνον τῆς κίνας, εἶπε, ἔρχεσαι καὶ τον παίρνεις ἀργότερα. Τώρα ἀμέσως θά σου ἑτοιμάσω τὰ ἄλλα φάρμακα καὶ τὸ ποτόν, τὰ ὁποῖα θά σου στοιχίσουν τρία ἥμισυ φράγκα ».

Ἐκ τῶν ἐπιλοίπων χρημάτων ἠγόρασεν ᾠά, μικρὸν ἄρτον διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν τῆς μητρός της καὶ ἐπανῆλθε τρέχουσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Ἀλατοσπύρου.

« Τὰ αὐγὰ εἶνε τῆς ὥρας, εἶπε, τὰ ἐκύτταξα εἰς τὸ φῶς, κυττάξετε τὸ ψωμί πῶς εἶνε καλοψημένον. Τώρα θὰ φᾶτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια, μητέρα ;

— Ναί, ἀγάπη μου».

Ἀμφότεραι ἦσαν μεσταὶ ἐλπίδων καὶ ἡ Πετρίνα πλήρης πίστεως πληρεστάτης· ἀφ' οὗ ὁ ἰατρὸς εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ θεραπεύσῃ τὴν μητέρα της, θὰ ἐξετέλει τὸ θαῦμα, τοῦτο· διατί τάχα νὰ την ἀπατήσῃ ; Ὅταν τις ἐρωτᾷ τὸν ἰατρὸν τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἰατρὸς ὀφείλει νὰ την λέγῃ.

Θαυμάσιον ὀρεκτικὸν ἡ ἐλπίς. Ἡ ἄρρωστος ἥτις ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, ἔφαγεν ἓν ᾠὸν καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ μικροῦ ἄρτου.

«Βλέπετε, μητέρα, ἔλεγεν ἡ Πετρίνα.

— Αἴ, σὰν καλὰ πηγαίνομεν.»

Ὅπως δήποτε τὸ νευρικὸν καὶ εὐερέθιστον αὐτῆς κατεπραύνθη, ἠσθάνθη τινὰ ἀνακούφισιν, ἐκ τούτου δὲ ἡ Πετρίνα ἐπωφελουμένη ἐπορεύθη πρὸς τὸν Ἀλατόσπυρον νὰ τον συμβουλευθῇ πῶς ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς πώλησιν τοῦ ἁμαξίου καὶ τοῦ Παλληκαρᾶ.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἁμαξίου οὐδὲν εὐκολώτερον, ὁ Ἀλατόσπυρος ἠδύνατο νὰ το ἀγοράσῃ ὅπως ἠγόραζε παντοῖα πράγματα, ἐπιπλα, ἐνδύματα, ἐργαλεῖα, ὄργανα μουσικά, ὑφάσματα, διάφορα ὑλικά, πράγματα καινουργῆ, πράγματα παλαιά· ἀλλὰ τοῦ Παλληκαρᾶ τὸ ζήτημα δὲν ἦτο τὸ αὐτό.

« Ἐγώ, κορίτσι μου, προσέθηκεν ὁ Ἀλατόσπυρος, ξέρεις δὲν ἀγοράζω ζῶα· μόνον σκυλάκια ἀγοράζω, λοιπὸν εἶμαι τῆς γνώμης νὰ περιμένωμεν ὡς τὴν

Τετάρτην νὰ τον πουλήσωμε 'ς τὸ γαϊδουροπάζαρον».

Ἀλλ' ἡ Τετάρτη ἀπέτυχε πολύ, διότι ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἐλπίδων ἡ Πετρίνα ἐφαντάζετο ὅτι πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ μήτηρ της ἤθελεν ἀναλάβῃ ἱκανὰς δυνάμεις, ὅπως δυνηθῶσι νὰ ἀπέλθωσιν· ἀλλ' ἡ ἀναβολὴ τῆς πωλήσεως ἐνέτυχε τοιοῦτον τὸ καλὸν τοῦτο, ὅτι θὰ ἠδύναντο ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως τοῦ ἁμαξίου νὰ παρασκευάσωσι φορέματα χάριν τοῦ ταξειδίου διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὸ ἔτι καλλίτερον θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ μὴ πωλήσωσι τὸν Παλληκαρᾶν, ἐὰν ἡ τιμὴ ἣν θὰ ἔδιδεν ὁ Ἀλατόσπυρος πρὸς ἀγορὰν τοῦ ἁμαξίου ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη· ὁ Παλληκαρᾶς θὰ ἔμενεν ἐν τῇ μάνδρᾳ, καὶ ὅτε ἤθελον φθάσῃ εἰς Μαρωκοὺρ θὰ ἐφρόντιζον νὰ τον παραλάβωσι. Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἡ Πετρίνα νὰ μὴ χάσῃ τὸν φίλον τοῦτον δν ἠγάπα τόσον! πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἐκεῖνος νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ ἐν εὐεξίᾳ, ἐγκαθεδρυμένος ἐν λαμπρῷ σταύλῳ, περιπατῶν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς λειμῶνας εὐφόρους, ἔχων παρ' ἑαυτὸν τὰς δύο κυρίας του!

Ἀλλ' ἐδέησε νὰ καταστείλῃ τὰ ὄνειρα ἅτινα ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων εἶχον διέλθῃ τὸν νοῦν της, διότι ἀντὶ τοῦ ἀπροσδιορίστου ποσοῦ ὅπερ ἐφαντάζετο, ὁ Ἀλατόσπυρος ἐξετάσας ἐπὶ πολὺ καὶ τὸ ἁμάξιον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ἔδωκε δεκαπέντε μόνον φράγκα.

« Δεκαπέντε φράγκα !

— Καὶ τοῦτο πρὸς χάριν σας· 'πῆτέ μου τί νὰ το κάνω ;

Καὶ διὰ τοῦ ἀγκίστρου, ὅπερ ἀντικαθίστα τὸν ἐλείποντα βραχίονα ἔπληττε τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἁμαξίου, τοὺς τροχούς, τὸν ρυμόν, ὑψώνων τοὺς ὤμους μετ' οἴκτου ἅμα καὶ περιφρονήσεως.

Μετὰ πολλὰ τὸ μόνον ὅπερ ἡ Πετρίνα ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ ἦτο νὰ αὔξησῃ ὁ Ἀλατόσπυρος τὴν προσενεχθεῖσαν τιμὴν κατὰ δύο φράγκα καὶ πεντήκοντα ἑκατοστά, καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ διαλύσῃ τὸ ἁμάξιον ἀφ' οὗ ἀπέλθωσιν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ διημερεύωσιν ἐν αὐτῷ ἕως τότε· τοῦτο δέ, ὡς ἐφαντάζετο, ἦτο πολὺ προτιμότερον διὰ τὴν μητέρα ἢ νὰ μένῃ ἔγκλειστος ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὅτε δὲ ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἀλατοσπύρου ἐπεσκέφθη τὰ δωμάτια, ἅτινα οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐνοικιάσῃ εἰς αὐτάς, εἶδε πόσον πολύτιμον ἦτο εἰς αὐτὰς τὸ ἁμάξιον· διότι καίτοι ἐλάλει περὶ τῶν κατοικιῶν του μετ' ἀλαζονείας ἴσης πρὸς τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸ ἁμάξιον, ἡ οἰκία αὕτη ἦτο τόσον ἀθλία, τόσον ρυπαρά, ὥστε ἡ ἀμηχανία των καὶ ἡ στενοχωρία θὰ τας ἠνάγκαζε νὰ την δεχθῶσι.

Καὶ ναὶ μὲν οἱ τοῖχοί της καὶ ἡ ὀροφὴ δὲν ἦσαν ἐξ ὑφάσματος ἀλλὰ πλὴν τούτου κατ' οὐδὲν ἦτο καλλιτέρα τοῦ ἁμαξίου. Πέριξ αὐτῆς ἦσαν σεσωρευμένα πάντα τὰ ὑλικὰ τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἐμπόριον τοῦ Ἀλατοσπύρου, τὰ δυνάμενα νὰ ὑπομείνωσι τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπηρείας, οἷον συντρίμματα ὑαλικῶν, ὀστᾶ, παλαιὰ σίδηρα, ἐντὸς δὲ αὐτῆς ὁ διάδρομος καὶ δωμάτια σκοτεινά, ἔνθα ὁ ὀφθαλμὸς οὐδὲν διέκρινε, περιεῖχον τὰ ἔχοντα χρείαν σκέπης οἷον παλαιόχαρτα, ράκη, φελλούς, κύτταλα ἄρτου, ὑποδήματα καὶ σανδάλια παλαιά, τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα πράγματα, τρίμματα παντοῖα, τὰ ἀποτελοῦντα τὰς ἀκαθαρσίας τῶν Παρισίων. Ἐκ τῶν διαφόρων τούτων σωρῶν ἐξήρχοντο δριμεῖαι ὀσμαὶ καταπαίουσαι τὸν λάρυγγα

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα ἔμενεν ἐνδοιάζουσα καὶ ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ἐὰν ἡ μήτηρ της δὲν θὰ ἐδηλητηριάζετο ὑπὸ τῶν ὀσμῶν ἐκείνων, ὁ Ἀλατόσπυρος εἶπε βιάζων αὐτήν :

« Ἔλα, τελείωνε καὶ θὰ πλακώσουν τώρα οἱ ἄνθρωποί μου καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐκεῖ διὰ νὰ παραλάβω καὶ νὰ διαλέξω ὅσα ἔφεραν.

— Δέν μου λέτε, παρακαλῶ, τὰ εἴξευρε ὁ ἰατρὸς αὐτὰ ἐδῶ τὰ δωμάτια ; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα.

— Καὶ βέβαια ὅτι πῶς τα γνωρίζει· ἦλθε τόσες φορὲς ἐδῶ 'ς τὸ πλάγι ὅταν ἐγάτρευε τὴν Μαρκεσία».

Κατέπεισεν ὁ λόγος οὗτος τὴν Πετρίναν, διότι ἀφ' οὗ ὁ ἰατρὸς ἐγίνωσκε τὰ δωμάτια, εἴξευρε τί ἔλεγε συμβουλεύων νὰ ἐνοικιάσωσιν ἓν ἐξ αὐτῶν. Ἀφ' οὗ δὲ Μαρκησία κατῴκει, καὶ ἡ μήτηρ της ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κατοικήσῃ.

« Τοῦτο θὰ σας στοιχίσῃ σαράντα λεπτὰ τὴν ἡμέραν, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος, ἐκτὸς τῶν δεκαπέντε τοῦ γαϊδάρου καὶ τῶν τριάντα τοῦ ἁμαξιοῦ.

— Μὰ δὲν το ἀγοράσατε ;

— Ναί, ἀλλ' ἀφ' οὗ το μεταχειρίζεσθε εἶνε δίκαιον καὶ νὰ πληρώνετε».

Οὐδὲν εὗρεν εἰς ἀπάντησιν ἡ κοράσις διότι οὐχὶ κατὰ πρῶτον ἔβλεπεν ἑαυτὴν οὕτω πως ἐκδερομένην· πλειστάκις εἶχε πάθῃ δεινότερα ἔτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ ταξειδίου των, καὶ τέλος ἐπίστευσεν ὅτι τοῦτο εἶνε νόμος φυσικὸς περὶ τῶν ἐχόντων ἐπὶ ζημίᾳ τῶν μὴ ἐχόντων.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΑΛΛ' ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Εἷς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὄθωνος, εὐφυὴς ἄνθρωπος, εἶχε σύζυγον ἐκαρχιώτισσαν, ὡραίαν μὲν εἰς τὴν μορφὴν ἀλλὰ περιωρισμένου πνεύματος. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἕλλην ὑπουργὸς ἐπροσκάλεσεν εἰς γεῦμα ἕνα γάλλον περιηγητὴν ὀνομαζόμενον Δενόν, ὅστις εἶχε γράψῃ ἓν περίφημον ἔργον περὶ Σικελίας.

Ὁ ὑπουργὸς γνωρίζων ἕως ποῦ ἔφθανε τὸ πνεῦμα τῆς συζύγου του, τῇ εἶπε· «Ἀπόψε θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ τραπέζι ἕνα περιηγητὴν γάλλον. Τὰ ἔργα του εἶνε εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου· διάβασε ὅσα εἰμπορέσῃς, διὰ νὰ εἰξεύρῃς τὸ βράδυ τί νὰ ὁμιλήσῃς μαζί του. Κύτταξε μὴ το λησμονήσῃς· Ταξείδια τοῦ Δενόν. »

Ἡ ὑπουργίνα ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀναγνώσῃ ὅσον εἰμπορέσῃ περισσοτέρας σελίδας.

Μετὰ δύο ὥρας προσκαλεῖ τὸν ἀνεψιόν της, τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγός της εἶχε ἰδιαίτερον γραμματέα εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ τῷ λέγει:

— Φέρε μου τὰ Ταξείδια τοῦ... πῶς τον λέγουν... τὸ ὄνομά του τελειώνει εἰς ον.

— Ἐνόησα, ἀποκρίνεται· ἐνόησα τί ζητεῖτε. Καὶ πηγαίνει καὶ φέρει τὰ ταξείδια τοῦ Ῥοβινσῶνος.

Πόσον ὡραῖα ἐπέρασε τὸ ἀπόγευμα ἡ κυρία ὑπουργοῦ· τί διασκεδαστικὸν βιβλίον ! Πόσην ἀνυπομονησίαν εἶχε νὰ ἰδῇ τὸν παράδοξον ἐκεῖνον ἄνθρωπον !

Ἔρχεται ἡ ἑσπέρα. Ἡ κυρία ὑπουργοῦ στρέφεται πρὸς τὸν περιηγητήν:

— Ἐταξειδεύσατε πολύ, κύριε ;

— Ναί, κυρία.

— Τὸ νησὶ αὐτό, χάρις εἰς ἐσᾶς θὰ μείνῃ πάντα περίφημο.

Ὁ Δενὸν νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ταξειδίου του εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὑποκλίνεται μειδιῶν μετριοφρόνως.

— Ἀλλὰ σεῖς θὰ ἐστενοχωρεῖσθε ;

— Ἐγώ ;... ὦ, διόλου κυρία.

Ὁ ὑπουργὸς ἀνήσυχος, ἀρχίζει νὰ παρατηρῇ τὴν γυναῖκα του.

— Καὶ τί χαρὰ βεβαίως θὰ αἰσθανθῆκατε ὅταν ηὕρατε τὸν Παρασκευᾶ, τὸν καϊμένον τὸν Παρασκευᾶ ποὺ ἐγλυτώσατε ἀπὸ τοὺς ἀγρίους...

Ὁ Δενὸν ἔκπληκτος, σιωπᾷ· ὁ ὑπουργὸς ἦτο μανιώδης· οἱ ἄλλοι ὁμοτράπεζοι μόλις ἐκράτουν τοὺς γέλωτας.

Ἡ δυστυχὴς ὑπουργίνα τεταραγμένη παρατηρεῖ τὸν σύζυγόν της, ἔπειτα τὸ πιάτον της, καὶ λέγει μὲ τὸν νοῦν της.

— Μοῦ φαίνεται κως εἶπα κάποια ἀνοησία· καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ λέγει τὸ βιβλίο !

ΦΙΔΟΜΗΔΑ

ΕΧΑΘΗ!

— Σταμάτη! αΐ, Σταμάτη! ποῦ εἶσαι;

Ἡ Ἄννα κρατοῦσα τὰς δύο χεῖράς της ἑκατέρωθεν τοῦ στόματός της καὶ μειδιῶσα, ἐφώναζε τὸ ὄνομα τοῦ μικροτέρου της ἀδελφοῦ, ὅστις μετὰ μεσημβρίαν εἶχε παίξῃ πλησίον της.

Ἡ ἠχὼ ἐπανελάμβανε «Σταμάτη! αΐ, Σταμάτη! ποῦ εἶσαι;... καὶ ὁ Μαῦρος, ὁ σκύλος της ἐγαύγιζεν ὡς νὰ ἐφώναζε καὶ αὐτός.

— Ἄφησέ τον... θἄρθῃ.... δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο ...πρέπει νὰ τελειώσωμε τὴ δουλειὰ πρὶν νυκτώσῃ, εἶπεν ὁ Γιάννης, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός.

Ἦτο δραστηριώτατος, μόνος του δὲ ἀπὸ τὴν αὐγὴν εἶχε θερίσῃ ὁλόκληρον λιβάδι.

— Φέτο πιὰ θἄχωμε χορτάρι! ἔλεγε·

Ἀπὸ τοὺς στοιβαχθέντας σωροὺς ἐξήρχετο εὐωδία. Ὁ ἥλιος ἦτο μαγευτικὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὰ δὲ δρέπανα τῶν θεριστῶν εἶχον ἐργασθῆ τόσον καλά!

Ἀλλ' ἤδη εἶχε βραδυάσῃ.

— Σταμάτη! Σταμάτη! Ἔλα, θὰ φύγωμε!

Ἡ Ἄννα ἀρχίσασα ν' ἀνησυχῇ ἐξήταζε τριγύρω της.

Τίποτε δὲν ἔβλεπε, τίποτε δὲν ἤκουε.

Μακρὰν ἐφαίνοντο τὰ μοσχάρια ἐπιστρέφοντα εἰς τὸν σταῦλον, καὶ ἡ σκιὰ τοῦ βουνοῦ.

— Μπαρμπαλιά, μὴν τον εἶδες;

— Ποιόν; τὸν μικρόν;..., Ναί, θὰ εἶνε ὡς μία ὥρα. Μπορεῖ νἄνε 'ς τὸ χωριὸ τώρα.

— Αΐ, κοντὰ 'ς τὸ νοῦ κ' ἡ γνῶσι· θἄνε 'ς τὸ σπίτι τώρα, εἶπεν ὁ Γιάννης εἰς τὴν ἀδελφήν του.

Καὶ ἀνεχώρησαν, ἐκεῖνος μὲν κρατῶν τὸ δρέπανον εἰς τὸν ὦμον, ἐκείνη δὲ κουρασμένη κἄπως, κρατοῦσα τὸ κενὸν κάνιστρον εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν τὸ πρωὶ αἱ τροφαί.

Ἐν τούτοις σπεύδει τὸ βῆμα, ἀνυπομονεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ νὰ ἴδῃ τὴν μορφὴν τοῦ ἀδελφοῦ της μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά.

— Θὰ τον μαλώσω, νὰ μάθῃ ἄλλη φορά!

Θὰ τον μαλώσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ τον φιλήσῃ. Τὸν ἀγαποῦν τόσον πολὺ τὸν Σταματάκη, τὸ μικρότερο ἀδελφάκι των. Τοῦ συγχωροῦν τόσα. Μὲ τὸν τρόπον που κυττάζει κάμνει τὸν θυμωμένον νὰ λησμονῇ τὸν θυμόν του.

Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ της ἀπὸ τὸ κατώφλιον ἐρωτᾷ:

— Ποῦ εἶνε;

Ἡ Ἄννα αἰσθάνεται ῥίγος τότε· ψελλίζει: «θὰ ἔλθῃ». Ἔπειτα δὲ ἐκτὸς ἑαυτῆς τρέχει πρὸς τὸν Μπαρμπαλιάν, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ὁδηγῶν τὸ ποίμνιον.

«Σ' τὸ ἁμάξι μας κατοικοῦμεν» (Σελ. 18, στήλ. α')

— Δὲν ἦλθε!... Τί θὰ γίνωμε, θεέ μου!

Ὁ Γιάννης, ὅστις εἶνε τόσον ἥσυχος συνήθως, ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ καὶ αὐτός.

— Τὸ κακόπαιδο! ἀλλ' ἡ τρέμουσα φωνή του ἐκφράζει ἀκόμη περισσότερον θυμόν.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως σβύνει τὴν πίπαν του, τὴν χώνει εἰς τὸ θυλάκιόν του, λαμβάνει ἕνα φανόν, σφυρίζει εἰς τὸν Μαῦρον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ κάμνει νεῦμα καὶ εἰς δύο ὑπηρέτας νὰ ὑπάγωσι μαζί του.

— Γρήγορα! πρὶν μάθῃ τίποτε ἡ μητέρα.

Ἐνύκτωσε· ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀστροφεγγής· ἡσυχία ἐπικρατεῖ παντοῦ. Ὅλοι προχωροῦν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Ἡ Ἄννα σιωπηλή, μὲ ὀφθαλμοὺς γεμάτους δάκρυα, αἰσθάνεται τὴν καρδίαν της νὰ κτυπᾷ δυνατά.

Μία σκέψις ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν νοῦν της, μία φρικώδης σκέψις· ὁ ποταμὸς ὁ ὁποῖος ἦτο πλησίον τοῦ λιβαδίου εἴς τινα μέρη. Αἱ βροχαὶ εἶχον αὐξήσῃ τὸ ρεῦμά του κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἡ δὲ μικρὰ γέφυρα, ἡ ὁποία φέρει ἀπὸ τὸ ἓν λιβάδι εἰς τὸ ἄλλο εἶνε τόσον στενή!

Τότε ὁρμᾷ πρὸς τὸν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα κινούμενον ὁμοιάζει πρὸς ἀργυρόχρουν ὄφιν.

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκπνέει εἰς τὰ χείλη της.

Ὁ Μαῦρος, χαμηλωμένην ἔχων τὴν κεφαλήν, στενάζει.

Ὁ Μπαρμπαλιᾶς καὶ οἱ βοηθοί του ἀνάπτουν τὸν φανόν. Ὤ! δυστυχία! πλησίον τῆς μικρᾶς γεφύρας τί βλέπουν; ἓν μικρὸν ὑπόδημα!

Οἱ ἄνδρες γίνονται ὠχροί· ἡ Ἄννα πίπτει εἰς τὰ γόνατα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ βαδίσῃ· νομίζει ὅτι ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῶν παφλαζόντων κυμάτων, διακρίνει μίαν γνωστὴν μορφὴν μὲ μαλλιὰ κατσαρά.

Μὲ μεγάλας ἁρπάγας ἐξετάζουν τὸν ποταμόν, ἀλλὰ ἐπάνω φέρουν μόνον πλατέα φύλλα νυμφαιῶν.

— Παραπέρα! παραπέρα! ψελλίζει ὁ Γιάννης.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος, μία φωνή τους κάμνει νὰ ριγήσουν.

— Ἡ μητέρα! Καὶ ἐκ τοῦ τρόμου των δὲν τῇ δίδουν ἀπάντησιν.

Καὶ αὐτὴ ἐφοβήθη. Ὁ Σταμάτης δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Πρὶν νυκτώσῃ περιφέρεται πέριξ τῆς τραπέζης. Εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶνε ἐστρωμένον τὸ τραπέζι, κανείς, οὔτε ὁ Γιάννης, οὔτε ἡ Ἄννα. Ποῦ εἶνε; Καὶ ὁ Σταμάτης ποῦ εἶνε;

Ἀφίνει τὸ φαγητὸν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ γίνῃ ὅ,τι θέλῃ. Καὶ ὁρμᾷ καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁδηγουμένη ἀπὸ ἓν ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον λάμπει ἐκεῖ πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

Διατί δὲν ἀπήντησαν εἰς τὴν κραυγήν της; Ἐν τούτοις θὰ τὴν ἤκουσαν.

Ἡ ἡσυχία τῆς νυκτὸς εἶνε μεγάλη καὶ μόνον οἱ κοασμοὶ τῶν βατράχων διακόπτουν αὐτήν.

Τώρα σιωπᾷ· ἡ ἀγωνία την σφίγγει, νομίζεις, ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ δὲν εἰμπορεῖ οὔτε νὰ φωνάξῃ πλέον. Πόσον μακρὸς

τῇ φαίνεται ὁ δρόμος! Οἱ πόδες δὲν εἰμποροῦν νὰ τὴν κρατήσουν. Ἀπὸ τὸ μέτωπόν της στάζει κρύος ἱδρώς. Συλλογίζεται τὸν ἄνδρα τῆς που λείπει. «Πότε θὰ ἔλθῃ;» Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν βασανίζει ἀκόμη περισσότερον.

Τί; πῶς; τὸ φῶς σβύνει; Αἱ κινούμεναι σκιαὶ ἐξαφανίζονται; Ὁ Γιάννης, ἡ Ἄννα ἔγιναν ἄφαντοι;

Ὠθουμένη ἀπὸ ἀκατανίκητον δύναμιν, εἰς τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ, τρέχει, πετᾷ. Ἰδοὺ τὸ λιβάδι, νὰ καὶ ὁ ποταμός· ἡ μικρὰ γέφυρα τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν κραυγάζει:

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἐγὼ εἶμαι· ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, μητέρα!

Καὶ μία ξανθὴ κεφαλή, μὲ μαλλιὰ ἐμπερδευμένα, ἐξέρχεται ἀπὸ ἕνα σωρὸν χόρτου, ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον, τὸν εὐωδέστερον σωρόν, ὅπου ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐκοιμήθη καὶ εἶδε χρυσᾶ ὄνειρα. Ἡ μήτηρ του, ἡ ἀδελφή του, ὁ ἀδελφός του εἶνε πλησίον τεταραγμένοι, τρέμοντες ἀκόμη, καὶ τὸ παιδίον ἐννοεῖ τί ὑπέφεραν καὶ ψιθυρίζει:

— Δὲν θὰ το ξανακάμω! ὤ, ὄχι... δὲν θὰ το ξανακάμω!

Σοφία Δημου

ΤΡΕΙΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Πόσο εὐτυχισμένα εἶνε τὰ παιδιά που ξεύρουν νὰ περιπατοῦν καὶ τρέχουν γοργὰ γοργὰ μὲ τὰ ποδαράκια των!

Ἡ Μαρίκα ὅμως δὲν ξεύρει νὰ περιπατῇ· εἶνε τόσο μικρὴ ἀκόμη· δὲν τὴν σηκώνουν ἀκόμη τὰ ποδαράκια της κι' ἂς εἶνε καὶ τόσο παχουλά, καὶ σέρνεται μὲ τὰ τέσσαρα ἡ καϊμένη.

Αΐ, τί νὰ γίνῃ· θὰ μεγαλώσῃ κι' αὐτὴ μιὰ φορὰ καὶ θὰ τρέχῃ 'ς τοὺς κήπους καὶ θ' ἀναβαίνῃ βουνὰ νὰ κόπτῃ λουλούδια· θά τας ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἐκδρομὰς ἡ Μαρίκα· φαίνεται ἀπὸ τώρα· ἂν τὴν ἀφήσουν καμμιὰ στιγμὴ μόνη της, τρέχει ἐπάνω κάτω, ἀρκουδιστὰ ὅπως λέγουν, πηγαίνει ἀπὸ ἕνα δωμάτιο εἰς ἄλλο, προχωρεῖ ἕως εἰς τὴ σκάλα· καὶ οὔτε νοιώθει πως εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ, καὶ νὰ κακοπάθῃ. Ποῦ νὰ το ξεύρῃ αὐτὸ ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα που εἶνε τόσο μικρὴ ἀκόμη.

Δι' αὐτὸ ἡ καλὴ ἡ μαμμά της τὴν ἔβαλε εἰς αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ σκαμνί που βλέπετε· τὸ κεφάλι της μὲ τὴν ἄσπρη σκούφια ἀκουμβᾷ 'ς ἕνα μαλακὸ προσκέφαλο· ἔτσι ποῦ κἄθεται κλεισμένη ὅσο καὶ ἂν κουνᾷ τὰ πόδια της δὲν φοβεῖται νὰ πέσῃ.

Ἀλλὰ ἡ καλή της ἡ μαμμὰ ἐφρόντισε νὰ της δώσῃ συντροφιὰ 'ς τὴ μοναξιά της· τῆς ἔδωκε τὰς δύο καλλιτέρας φίλας της· τὴ Λιλίκα καὶ τὴν Καλομοίρα· ἡ Λιλίκα εἶνε γατούλα καὶ ἡ Καλομοίρα εἶνε κούκλα.

Ἦσαν ἐκεῖ ἐπάνω εὐτυχισμέναι καὶ αἱ τρεῖς, ἀλλ' ἡ κούκλα δὲν εἰξεύρω πῶς ἐγλίστρησε καὶ ἔπεσε χάμου· ἀπὸ Καλομοίρα ἔγινε κακομοίρα· εἶνε ἐξαπλωμένη σὰν πεθαμένη· ἡ Λιλίκα ἐγούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ ἡ Μαρίκα συλλογίζεται ἂν πρέπῃ νὰ βάλῃ τὲς φωνὲς ἢ ὄχι.

Οἱ μικροί μου ἀναγνῶσται ἂς κάμουν τὴν καλωσύνη νὰ τὴν σηκώσουν τὴν καϊμένη τὴν Καλομοίραν, μὴν πάρουν τὰ κλάμματα τὴν Μαρίκα καὶ ὕστερα ποιὸς θὰ τὴν ἡμερώσῃ, ποῦ δὲν εἶνε ἐκεῖ ἡ καλὴ ἡ μαμμά της.

ΕΚΡΗΞΙΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Οἱ σοφοὶ μᾶς διδάσκουν ὅτι ἄλλοτε, εἰς χρόνους παναρχαίους, ἡ γῆ ἦτο ὑγρὰ μᾶζα, καὶ ὅτι μετὰ παρέλευσιν αἰώνων πολλῶν ἡ ἐπιφάνεια ἐψυχράνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐσχημάτισε σκληρὸν καὶ στερεὸν περίβλημα, τὸ ὁποῖον λέγεται φλοιὸς τῆς γῆς. Ἐπὶ τοῦ γηΐνου τούτου φλοιοῦ ζῶμεν, καὶ τὸν φλοιὸν τοῦτον καλλιεργοῦμεν, αὐτὸν σκάπτομεν διὰ νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ μέταλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν μέρει ἐσχηματισμένος.

Οἱ σοφοὶ δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ των ὡς πρὸς τὸ πάχος τοῦ φλοιοῦ τούτου· ἀλλ' οἱ περισσότεροι παραδέχονται ὅτι ὁ γήϊνος φλοιὸς εἶνε λεπτότερος ἀναλόγως πρὸς τὴν διάμετρον τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ κέλυφος τοῦ ᾠοῦ ἀναλόγως πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ᾠοῦ.

Τὸ βάθος τῶν φρεάτων, καὶ τῶν βαθυτέρων ἀκόμη τὰ ὁποῖα σκάπτονται εἰς τὰ μεταλλεῖα, εἶνε ἀσήμαντον· ἀποδεικνύει δὲ μόνον τὸ ἑξῆς· ὅσῳ βαθύτερον προχωροῦμεν τόσον αὐξάνει ἡ θερμότης, ὅτι ἡ θερμότης αὕτη εἶνε ἑνὸς βαθμοῦ εἰς κάθε τριάντα μέτρα καὶ ὅτι ἡ θερμοκρασία δὲν μεταβάλλεται. Ἂν τὸ θερμόμετρον δηλαδὴ δεικνύῃ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, 24 βαθμοὺς εἰς τετρακοσίων μέτρων βάθος, θὰ μείνῃ πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία.

Τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ μόνον ἂν κάμωμεν τὸ ἑξῆς πείραμα· τὸ ὑπόγειον τὸ ὁποῖον μᾶς φαίνεται θερμὸν τὸν χειμῶνα, μᾶς φαίνεται δροσερὸν τὸ θέρος· διότι ἐκτίθεται ὀλιγώτερον εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας.

Τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα, τὰ ὁποῖα σκάπτονται εἰς βάθος ἑξακοσίων ἢ ὀκτακοσίων μέτρων, ἐκβλύζουν θερμὸν ὕδωρ, ὁμοίως καὶ αἱ θερμαὶ πηγαί· τὰ ὕδατα αὐτῶν ζεσταίνονται εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Ὅταν συλλογισθῇ τις αὐτὰ τὰ πράγματα καταλαμβάνεται ἀπὸ τρόμον, διότι ἂν εἶνε ἀληθῆ ὅ,τι λέγουν οἱ σοφοὶ — καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀμφιβάλλωμεν — ὑπὸ τοὺς πόδας μας εἰς βάθος ἑξήντα ἢ ὀγδοήντα χιλιομέτρων, αἱ ὕλαι αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν γῆν εἶνε πεπυρακτωμέναι, ὀλίγον δὲ κατωτέρω ἀποτελοῦν ἀναλελυμένην μᾶζαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ τούτου τῆς καυστικῆς λάβας στηρίζονται οἱ αἰώνιοι πάγοι, τὰ ἀδιάσειστα ἐκεῖνα ὄρη, ὡς λέγομεν, τὰ ὁποῖα φαίνονται διαρκοῦντα ὅλην τὴν αἰωνιότητα.

Δὲν εἶνε τώρα καιρὸς νὰ σας ἐξηγήσω πῶς ὁ γήϊνος φλοιὸς ψυχρανθεὶς ἐρρυτιδώθη, ὅπως ὁ φλοιὸς μαραμένου μήλου, καὶ ἐσχηματίσθησαν τοιουτοτρόπως αἱ ἐξοχαὶ αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὰ ὄρη, τὰ κοιλώματα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν αἱ πεδιάδες, καὶ αἱ κοῖται τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν. Τὸ περικάλυμμα τοῦτο τῆς γῆς τρίζει κάποτε, καὶ σχίζεται καὶ τότε παράγονται ἐκρήξεις, ἡφαίστεια καὶ σεισμοί.

Οἱ σοφοὶ παραδέχονται γενικῶς ὅτι αἰτία τῶν φαινομένων τούτων εἶνε ἐσωτερικὴ θερμότης· καὶ ὕλαι ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποτελεῖται ἡ γῆ εἶνε ἀναμεμιγμέναι μὲ μεγάλην ποσότητα ὕδατος· ἀλλ' ὡς γνωστὸν τὸ ὕδωρ ἐν βρασμῷ παράγει ἀτμόν, ὅστις καταλαμβάνει περισσότερον τόπον παρὰ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Παράδειγμα τὸ κάλυμμα τῆς χύτρας, τὸ ὁποῖον ἀνασηκώνεται ἂν τὸ ἐντὸς τῆς χύτρας νερὸν βράζῃ, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία χύτρα, ἡ ὁποία συντρίβεται ἂν εἶνε στεγανῶς κλεισμένη, διότι ὁ ἀτμὸς ἔχει τοιαύτην δύναμιν, ὥστε τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς αὐτόν.

Ἐνίοτε συμβαίνει οἱ ἀτμοὶ οἱ σχηματιζόμενοι εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, μὴ εὑρίσκοντες διέξοδον, νὰ ἀνοίγουν τοιαύτην διὰ μέσου τοῦ γηΐνου φλοιοῦ, καὶ νὰ συμπαρασύρουν ὅλας τὰς ὕλας, αἱ ὁποῖαι βράζουν εἰς τὰ ἔγκατά της.

Τοῦτο λέγομεν ἔκρηξιν ἡφαιστείου.

Γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴν ἱστορίαν τὴν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, ἥτις συνέβη τῷ 79 μ. Χ. καὶ ἐπέφερε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Πομπηΐας, αἵτινες ἐτάφησαν ὑποκάτω ἀπὸ τὴν λάβαν.

Καταστροφὴ ἀκόμη φοβερωτέρα, διότι ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς σαράντα χιλιάδας ἀνθρώπους, ἔγινε πρὸ δώδεκα σχεδὸν ἐτῶν εἰς τὸ στενὸν τὸ χωρίζον τὴν νῆσον Σουμάτραν ἀπὸ τὴν νῆσον Ἰάβαν. Αἰτία ἦτο ἡ ἔκρηξις τοῦ ἡφαιστείου τῆς Κρακατβας.

Τὸ φοβερὸν τοῦτο δυστύχημα συνέβη τὸν Αὔγουστον τοῦ 1883. Ἀπὸ τοῦ Μαΐου ἤδη καπνὸς ἀνέβαινεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἄλλοτε λευκός, ἄλλοτε στακτερός, ἄλλοτε μαῦρος. Ὁ καπνὸς οὗτος ἀνέβαινεν εἰς ὕψος τριακοσίων ἢ τετρακοσίων μέτρων καὶ συνεπυκνοῦτο εἰς μαῦρα σύννεφα ὑπεράνω τῆς νήσου Κρακατόας καὶ τῶν πέριξ νήσων· ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν μόνον ὁ πρόλογος τοῦ ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῇ μετὰ τρεῖς μῆνας, οἱ δὲ κάτοικοι συνειθισμένοι εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἀνησύχησαν διόλου.

Τὴν 26 Αὐγούστου περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μ.μ. ἰσχυρότατοι κρότοι ἠκούσθησαν ὡς κανονοβολισμὸς πολλῶν τηλεβόλων· ἔπειτα πυκνὴ στήλη καπνοῦ ἀνυψώθη ἀπὸ τὸν κρατῆρα καὶ κατέπεσεν εἰς τὴν γῆν στάκτη ἀνακατευμένη μὲ λάσπην καὶ ὡς λάβα φλογερά, ἥτις ἀπὸ τὸ ὄρος κατέβη ἕως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξηφανίσθη εἰς αὐτὴν μὲ κοχλασμόν. Συγχρόνως ἐξερράγη καταιγὶς φοβερά. Ἡ βροχὴ τῆς στάκτης ἐξηκολούθει, ἐπέφερε δὲ βαθὺ σκότος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέσχιζον μόνον ἀπαίσιαι ἀστραπαί. Συγχρόνως δὲ κύματα ἔχοντα ὕψος τριάντα πέντε μέτρων, δύο φορὰς ὑψηλότερα ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, ἐφόρμων εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰάβας καὶ τῆς Σουμάτρας καὶ ἀφήρπαζον ὅ,τι εὕρισκον.

Οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν μανιωδῶν κυμάτων καὶ περικυκλούμενοι ἀπὸ βαθεῖαν νύκτα ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ ὀλίγοι κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, δηλαδὴ ἐπὶ δεκαοκτὼ ὥρας, ἡ στάκτη, ἡ λάσπη, αἱ ἐλαφρόπετραι δὲν ἔπαυον νὰ πίπτουν, ἐκάλυψαν δὲ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔφθασαν τὰ κύματα μὲ στρῶμα πυκνὸν πάχους ἑξήντα ἑκατοστομέτρων καὶ εἰσήρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα τοῦ ἀνθρώπου καὶ καθίστων τὴν ἀναπνοὴν σχεδὸν ἀδύνατον...

Μαύρη νὺξ ἐξηπλοῦτο ἐπὶ ὅλης τῆς χώρας. Ὅτε δὲ ἐφάνη ἡ ἡμέρα, κατηφὴς καὶ πένθιμος, ἐφώτισε φοβερὸν θέαμα· πόλεις ὁλόκληροι μὲ τοὺς πληθυσμούς των εἶχον ἐξαφανισθῇ, εἰς τὴν Σουμάτραν ἡ Τελοκ-Βετόγγ, εἰς τὴν Ἰάβαν ἡ Βαουτάμη, ἡ Ἀνζέρη καὶ ὁ φάρος της. Ὅλαι αἱ ἀκταὶ καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν πόλεις εἶχον καταβυθισθῇ, ἐφαίνοντο δὲ μόνον αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων προεξέχουσαι τῆς θαλάσσης ὡς νῆσοι. Τόση δὲ ὑπῆρξεν ἡ δύναμις τῶν κυμάτων, ὥστε ἐξεσφενδόνησαν πλοῖα καὶ ἀτμομηχανὰς πολλὰ χιλιόμετρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν νήσων.

Αἱ κισήρεις (ἐλαφρόπετραι) τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκβάλῃ τὸ ἡφαίστειον ἦσαν τόσον πολλαί, ὥστε ἐπί τινα καιρὸν ἡ θάλασσα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πλευσθῇ· διότι, ὡς γνωρίζετε ἴσως, ἡ κισηρις δὲν βυθίζεται εἰς τὸ νερόν, ἀλλ' ἐπιπλέει. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν κατάπληξιν τῶν πρώτων ναυτικῶν, οἵτινες ἔφθασαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη μετὰ τὸ δυστύχημα καὶ δὲν ἠδύναντο ν' ἀναγνωρίσωσι τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον τόσον καλῶς ἐν τούτοις ἐγνώριζον. Νῆσοι ὁλόκληροι ἀπερροφήθησαν, καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἀνεφάνησαν νησίδρια, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς νήσου Κρακατόας, ἥτις ἦτο τὸ κέντρον τῆς καταστροφῆς, κατεβυθίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Εἰς μάρτυς αὐτόπτης, ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ πλοίου ἑτοίμου νὰ ἀποπλεύσῃ ἀπὸ ἕνα λιμένα τῆς Σουμάτρας, κείμενον πλησίον τοῦ μέρους ὅπου συνέβη ἡ καταστροφή, διηγεῖται ὅτι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τὸ πλοῖον ἐσείετο ἀδιακόπως ἀπὸ σεισμὸν τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλοτε μὲν ἔρριπτε τὸ πλοῖον εἰς τὸ ἓν πλευρὸν καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ ἄλλο, ἀπειλῶν πᾶσαν στιγμὴν νὰ τὸ συντρίψῃ. Ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ πλεῖστοι

τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν ἀκόμη ἐνόμιζον ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ὁ διοικητὴς τῆς Ἰάβας κατῴκει εἰς τὴν πόλιν Τσερεγγίν, κειμένην σαράντα ὀκτὼ χιλιόμετρα μακρὰν τῆς Κρακατόας.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέσῃ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οἱ προσκεκλημένοι ἀνερχόμενοι εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας, εἶχον συναθροισθῇ εἰς τὸ μέγαραν του ὅτε ἤρχισεν ἡ ἔκρηξις. Τὸ πρῶτον φοβερὸν καὶ πελώριον κῦμα, τὸ ὁποῖον ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἀκτήν, ἐσάρωσε καὶ τὸ παλάτιον τοῦ Διοικητοῦ καὶ αὐτὸν τὸν διοικητὴν μὲ τοὺς συγγενεῖς του, πενῆντα πέντε τὸν ἀριθμόν, ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των. Ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας τοῦ διοικητοῦ μόνον δύο ἐξάδελφοί του ἐπέζησαν, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα ἀσθενείας δὲν ἐπῆγαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοιουτοτρόπως ἐσώθησαν.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΓΑΥΚΥΣΜΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 14]

— Ὅταν ἀπέθανε ἡ μάννα μου, τῆς ὑπεσχέθηκα νὰ εἶμαι τίμιο κορίτσι καὶ νὰ μὴν ἀπλώσω ποτὲ χέρι σὲ πρᾶγμά που δὲν εἶνε δικό μου. Πολλὲς φορὲς σὰν πεινῶ, ὅπως σήμερα, καὶ περνῶ κοντὰ ἀπὸ μιὰ κερασιὰ φορτωμένη κατακόκκινα καὶ γλυκὰ κεράσια, μοῦ ἔρχεται ὄρεξι νὰ φάγω, νὰ φάγω πολλά· μὰ θυμοῦμαι τὰ λόγια τῆς μάννας μου καὶ μοῦ φθάνει νὰ τὰ βλέπω μονάχα.

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτα.

— Μιὰ ἡμέρα ἐπεινοῦσα ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ σήμερα· ἔβγαλα ἕνα δαυκὶ ἀπὸ ἕνα χωράφι, μὰ ὅταν θέλησα νὰ τὸ φάγω, μοῦ φάνηκε πως εἶδα τὴν μάννα μου ἐμπρός μου κατακίτρινη καὶ τὸ ξαναφύτεψα.

Ἐγελοῦσε ὅπως ὅλοι κου ἔχουν τὴν συνείδησί των ἥσυχη.

— Τώρα φεύγω, εἶπε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μου εὐχηθῆς καλὴ ὄρεξι.

Καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Ἐγὼ ἔμεινα ἐντροπιασμένος. Ἡ συνείδησίς μου μ' ἐφώναζεν ἀπὸ μέσα· «σὺ δὲν εἶσαι τίμιος.» Καὶ ἔκλαια, καὶ ἔκλαια ὅσο ἐσυλλογιζόμουν τὸν καλόν μου τὸν πατέρα που ἦτο τόσον τίμιος. Τί θὰ λέγε ἂν εἴξευρε πως ὁ υἱός του ἦτο κλέπτης!

Εἶχε δίκαιον τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, ἤμουν κλέπτης. Τί ἐντροπή. Καὶ ἔκλαια!

— Τί κάνεις αὐτοῦ; μοῦ εἶπε ἔξαφνα μία φωνή.

Ἐμπρός μου ἦτο τὸ κορίτσι κ' ἔτρωγε τὸ ψωμί του καὶ μ' ἔβλεπε μ' ἐκπληξί που ἤμουν ἀκόμη ἐκεῖ.

— Ἔτσι κάμνουν τὰς παραγγελίας;

Ἀλλ' ὅταν εἶδε πως ἔκλαια, μοῦ εἶπε μὲ συμπαθητικὴν φωνήν.

— Τί ἔχεις;

— Εἶμαι κλέπτης!

— Σύ;

— Ναί.

Καὶ της διηγήθην ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν γλυκυσμάτων. Ἐκείνη με ἤκουε μὲ σοβαρότητα.

— Ἐέρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς;

— Ὄχι· ἀλλὰ σύ που εἶσαι τόσο γνωστικὴ καὶ καλὴ νὰ μοῦ το εἴπῃς.

— Πρέπει νὰ 'πῇς ὅλη τὴν ἀλήθεια εἰς τὸν κ. Μακρυστάθη.

— Τί λές; εἶπα μὲ τρόμον.

— Ναί.

— Καὶ σὰν μὲ διώξῃ;

— Δὲν θὰ σε διώξῃ; εἶνε καλός.

— Δὲν μπορῶ... φοβοῦμαι

— Πάρε το ἀπόφασι· θἄρθω μαζί σου ἴσα μὲ τὸ σπίτι· καὶ θὰ περιμένω ἀπ' ἔξω νὰ μου εἰπῇς τί ἔκαμες.

Ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι μὲ μάτια κατακόκκινα.

— Σήμερα δὲν ἦλθες γρήγορα, εἶπεν ὁ κ. Μακρυστάθης· βάλε τὰ γλυκύσματα εἰς τὸν δίσκον.

Ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Πῶς σήμερα εἶνε ἕνα περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε;

Ἔπεσα εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐξωμολογήθηκα τὸ σφάλμα μου.

Μὲ ἤκουε μὲ ὑπομονήν.

— Κακὸ εἶνε αὐτὸ που ἔκαμες, εἶπε· μὰ ἀφ' οὗ το ἐνόησες μόνος σου...

— Ὄχι, μοῦ το εἶπε ἡ Γιαννούλα;

— Ποιὰ Γιαννούλα.

— Τὸ πτωχὸ κορίτσι πού το περιφρονοῦν ὅλοι καὶ εἶνε χίλιες φορὲς καλλίτερο ἀπὸ μένα.

Καὶ διηγήθην ὅλα ὅσα εἴξευρα.

— Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι! εἶπε μὲ εὐσπλαγχνικὴ φωνή.

— Ἀφ' οὗ ἦλθες μόνος σου καὶ μου τὰ εἶπες ὅλα, σὲ συγχωρῶ· σὲ κρατῶ εἰς τὸ κτῆμα· καὶ ἡ Γιαννούλα θἄχῃ ἀπὸ σήμερα μιὰ θέσι ἐδῶ μέσα. Πήγαινε νὰ τῆς το 'πῇς.

Φαντάζεσθε πῶς ἔτρεξα.

Ὅταν ἦλθαμε καὶ οἱ δύο ἐμπρὸς εἰς τὸν κ. Μακρυστάθη:

— Εὐχαρίστησε τὴν Γιαννούλα, μοῦ εἶπε· ἂν δὲν νοιώθης ἀκόμη τί μεγάλη ἐκδούλευσι σοῦ ἔκαμε, θὰ το νοιώσῃς ἀργότερα. Ὁποιος βάλῃ τὸ πόδι του σὲ κακὸ δρόμο εἶνε δύσκολο νἄβγῃ· καὶ πόσοι κλέπται που σακίζουν εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκλεπτον μῆλα. Εὐχαρίστησε τὸ καλὸ κορίτσι.

Δὲν ἐφύγαμε πλέια ἀπὸ τὸ κτῆμα. Αἱ συμβουλαὶ καὶ τὸ καλὸ παράδειγμα τῆς Γιαννούλας μὲ ὠφέλησαν πολὺ καὶ προώδευσα καὶ ἐείς τὸ τέλος ἀγόρασα ἐγὼ τὸ μεγάλο αὐτὸ κτῆμα μὲ τ' ἀμπελοχώροφά του.

— Καὶ ἡ Γιαννούλα, τί ἔγινε παππού;

— Ἔγινε γιαγιά σας, παιδιά μου. Ἀφ' οὗ μ' ἔκαμε τίμιο, ὕστερα μ' ἔκαμε καὶ εὐτυχῆ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΣΚΩΛΗΞ

— Πόσο τὴν ἔχω 'ς τὸ στομάχι! ἔλεγε μιὰ πέτρα διὰ τὴν βροχήν. Ὅλοι τὴν ὑποδέχονται μὲ τόσην εὐχαρίστησιν καὶ χαράν. Καὶ τί ἔκαμε τάχα; ὀλίγας ὥρας ἔπιπτε μόνον, τίποτε ἄλλο. Ἂς ἐρωτήσουν καὶ ἐμὲ τὴν δυστυχῆ που κείτομαι ἐδῶ τόσον καιρὸν λησμονημένη. Πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἡσυχάζω, καὶ ἂν με ῥίψουν καὶ ἀλλοῦ, δὲν παραπονοῦμαι. Καὶ ὅμως οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ δὲν ἤκουσα ποτέ. Καλὰ λέγουν ὅτι ὁ κόσμος εἶνε ἄδικος.

— Σιώπα, πέτρα, τῇ λέγει εἷς σκώληξ· δὲν εἰξεύρεις τί λέγεις· αὐτὴ ἡ ὀλιγόωρος, ἀλλὰ πολυαγαπημένη βροχή, ἐπότισε, ἐδρόσισε τὴν ξηραμένη γῆ, καὶ ἐζωογόνησε τὰς ἐλπίδας τοῦ γεωργοῦ· σύ που μουρμουρίζεις μόνον ἀπὸ φθόνον, βαρύνεις τὸ χῶμα ἀδίκως καὶ ἀγωφελῶς.

Πόσοι καυχῶνται πως κάτι κάνουν καὶ αὐτοὶ 'ς τὸν κόσμο· ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των μένει τόσον κέρδος ὅσον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πέτραν.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλὴ ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ κεφαλαῖα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ μεγαλυτέρα της ἀδελφὴ τῇ λέγει:

— Λιλή, τώρα πλέον ἔμαθες τὰ μεγάλα γράμματα, ἔλα νὰ μάθῃς καὶ τὰ μικρά.

Καὶ ἡ Λιλή, ἥτις θέλει νὰ φαίνεται μεγάλη:

— Καὶ τί! μήπως εἶμαι μικρὰ ἐγώ, διὰ νὰ μάθω τὰ μικρά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Ἑλικῶνος.

*

Ἐκαυχᾶτό τις ὅτι, ἐταξείδευσε εἰς πολλὰ μέρη.

— Τότε θὰ ξεύρετε ἄρισταν τὴν Γεωγραφίαν, τῷ λέγει εἷς τῶν ἀκροατῶν του.

— Τὴν Γεωγραφίαν; ἐκεῖ δὲν ἐπῆγα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐπέρασα ἀπὸ πολὺ πλησίον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστέδου.

*

Τὸν Κουφιοκεφαλάκην συναντᾷ εἷς συμμαθητής του γελῶντα μόνον του.

— Τί ἔχεις καὶ γελᾷς, Κουφιοκεφαλάκη;

— Μὴν τα 'ρωτᾷς! θυμήθηκα κάτι που διάβασα χθές.

— Τί;

— Τὸ ρητὸν τῶν ἀρχαίων: «Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ».

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ναί, *Εὐτυχὴς Θνητή*, καὶ ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν σου νὰ λαμβάνω ἐπιστολὰς θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής. Μόνον εἰπέ του νὰ ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι *Φίλος τῆς Διαπλάσεως* εἶνε κάθε φίλος μου. Καὶ σὺ μὴ κάμνῃς τὸν κόπον νὰ γράφῃς εἰς χωριστὸ χαρτὶ ἑκάστην λύσιν, ἀλλὰ ὅλας τὰς λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου, ὅσας εὑρίσκεις, γράφε τας εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτί.

Καλὲ τί λές, μικρέ μου φίλε Κωστῆ Σομμαρίπα, πρὸ δύο μόνον μηνῶν ἤρχισες νὰ διαβάζῃς καὶ γράφεις τόσον καλά; Μὰ ἐσένα σοῦ ἀξίζει ἕνας μεγάλος μεγάλος ἔπαινος! Καὶ ὁ Πέτρος δὲν θὰ μου γράψῃ καὶ αὐτός;

Ρόδον τοῦ Ἔαρος εἶνε ὡραῖον ψευδώνυμον, φιλτάτη Μ. Π. Αὐτὸ νὰ κρατήσῃς.

Πολὺ καλὰ ἐκθέτεις τὰς ἰδέας σου καὶ τὰ τοῦ ταξειδίου σου, μικρούλα μου φίλη Κοραλία Π. Μακρῆ· μόνον εἰς τὴν ὀρθογραφίαν δὲν εἶσαι πολὺ δυνατή, ἀλλ' αὐτὴν εὔκολον εἶνε νὰ τὴν μάθῃς. Πολὺ εὐτυχὴς γίνομαι μανθάνουσα ὅτι τὸ περιοδικόν μου ὄχι μόνον ἐσὲ κατενθουσιάζει, ἀλλὰ καὶ τοὺς καλοὺς γονεῖς σου.

Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σὲ δέχομαι εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου, ἀγαπητὲ Μιχαὴλ Πιάγκε.

Εὖγε! εὖγε! *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλεῖς*· πολὺ ἐχάρηκα διὰ τοὺς βαθμούς σου. Ὅλῳ λίαν καὶ ἄριστα! Εἶνε καὶ ἡ *Ὡραία Ἀνθοδέσμη* τόσον ἐπιμελής; Φίλησέ τήν μου, σὲ παρακαλῶ.

Διατί εἰς τὸ σχολεῖο σου ἔδωσες γαλλικὸν ὄνομα, *Εὐαίσθητος Καρδία*, ἀφοῦ καὶ σὺ εἶσαι Ἕλληνις καὶ αὐτὸ δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ τὸ ὀνομάσῃς Roi; Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι σὲ αὐτὸ σοῦ ἔρυγε καὶ το ἔχασες. Ἐπῆγε νὰ εὕρῃ ἄλλην κυρίαν, ἡ ὁποία νὰ του δώσῃ ὄνομα Ἑλληνικόν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ γενέθλιά σου καὶ εὔχομαι νὰ τα ἑορτάσῃς ἑκατοντάκις ἀκόμη.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, *Περιπλανώμενε Ὀδυσσεῦ*, ὅπου μέλλεις νὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον τὴν φιλτάτην μας Πατρίδα. Ὤ! νὰ ἰδῇς πόσον εἶνε γλυκεῖα ἡ Ἑλλάς μας!

Τώρα, *Ἐραστὰ τῆς Φύσεως*, λαμβάνεις ἐγκαίρως τὰ φύλλα;

Ὦ! βαθύτατα μ' ἐλύπησεν ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ φιλοστόργου πατρός σου, *Εὔσκιε Πλάτανε*. Τώρα ὅλην σου τὴν ἀγάπην συγκέντρωσέ την εἰς τὴν καλὴν μητέρα σου καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας σου καὶ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς σου χύνε βάλσαμον εἰς τὴν πληγήν της, γενοῦ σὺ ἄγγελος παρηγορίας.

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ὡραία Κέρκυρα*· καὶ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους μου τοὺς διαγωνισμοὺς πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

Καὶ ὑπὸ τὸ νέον ψευδώνυμον, *Δέλτα τοῦ Δουνάβεως*, γράφε μου συχνὰ ὅπως καὶ πρίν.

Πόσοι καὶ πόσοι Ἑλληνόπαιδες ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τῆς «Διαπλάσεως· καὶ πόσον θὰ ἐγίνοντο εὐτυχεῖς καὶ συγχρόνως πόσον θὰ ἦσαν εὐγνώμονες εἰς ὅποιον ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἤθελε τοὺς κάμει νὰ την γνωρίσουν, μαρτυροῦν αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν λαμβάνω ἀπὸ τοὺς νεωστὶ ἐγγραφέντας. Μία ἐκ τούτων εἶνε καὶ ἡ τοῦ *Χρυσομάλλου Πειρατοῦ*, ὁ ὁποῖος ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει τὴν πρώτην του ταύτην πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν: «Προσφιλεστάτη μου Διάπλασις, μόλις πρὸ μηνὸς ἔλαβον τὴν ἄφατον ἡδονὴν νὰ ἀναγνώσω τοὺς δύο σου τόμους τοῦ 1885 καὶ 1886. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ὑπῆρξες φίλη παρήγορος εἰς ἕνα Ἑλληνόπουλον εὑρισκόμενον μακρὰν τῆς πατρίδος του, δὲν εἰξεύρεις ὅτι ὑπῆρξες ὁ ἄριστος ἰατρὸς εἰς μίαν καρδίαν λυπημένην, ἀλλὰ ἐπίσης δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ἀγαπᾶσαι ὑπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς καρδίας. Πρὸ στιγμῆς μόλις ἀνεγίνωσκον μίαν ἀλληλογραφίαν σου καὶ τόσον ἐμαγεύθην ἀπὸ τὰς μαγικὰς ἐκείνας λέξεις, δι' ὧν προσαγορεύεις τοὺς φίλους σου, ὥστε ἐφώνησα: Μὰ καὶ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου, Διάπλασις! καὶ παρευθὺς ἔλαβον τὸν κάλαμον χαράττων τὰς γραμμάς, ἃς ἤδη ἀναγινώσκεις, ὅπως σε παρακαλέσω νὰ με κατατάξῃς εἰς τὴν σειρὰν τῶν φίλων σου.»—Σὲ κατέταξα, *Χρυσόμαλλε Πειρατά*, σὲ κατέταξα εἰς τὴν καρδίαν μου ἔχω θέσιν δ' ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Διὰ τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς σου πολὺ πολὺ σὲ εὐχαριστῶ, *Πορθμὲ τοῦ Βορίου*, σφίγγουσα θερμῶς τὴν χεῖρα σου.—Καὶ σέ, *Κεγκιντῶτε*.—Καὶ σέ, *Ἀγριωλοΰλουδον Ἀθηνῶν*. — Καὶ σέ, δαιμόνιε *Σαίξπηρ*.— Καὶ σᾶς, *Ἀῶρα τοῦ Ἐλικῶνος* καὶ *Ἐλικωνὶς Παρθένος*. — Καὶ σέ, *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*. — Καὶ σέ, Ἰωάννη Μ. Χρηστίδη.—Καὶ σέ, *Ταπεινὸν Ἴον*.—Καὶ σέ, *Αὐλίς*.—Καὶ σέ, *Ἀφρικανικὲ Λέων* — Καὶ σέ, *Μικρὲ Βορεᾶν*.

Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά, *Λεοντόπαρδε Λεωνίδα*; Γράφε μου λοιπὸν συχνά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Φεβρουαρίου)

36. Λεξίγριφος.

Εἰς τὰ γράμματα τὴν πρώτην συλλαβὴν μου [θὰ ζητήσῃς,
τὴν ἀκόλουθον δὲ λέξιν ζήτησον εἰς τὸ Αἰγαῖον.
Δι' αὐτῶν δὲ λέξιν ἄλλην εὔκολα θὰ σχηματίσῃς,
Ζῷον φορτηγὸν δηλοῦσαν ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ὡραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

37. Συλλαβόγριφος.

Γράμματα ἕν, δύο, τρία,
Σεβαστὴ γυνὴ ἐν Τροίᾳ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χιλιδόνος.

38. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι δυσῶδες, ἀλλ' ἂν τὸ τρίτον μου κλαδεύσῃς,
Ἄνθος παράγεις εὔοσμον, χωρὶς νὰ με φυτεύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος

39. Αἴνιγμα.

Εἶμαι κολώνα ἄσπρη μεγάλη
Κ' ἐκπέμπω φλόγας ἀπ' τὸ κεφάλι
Κ' ἐνδοῦ λάμπω δάκρυα χύνω
Καὶ τέλος πάντων χάνομαι, σβύνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δέλτου Ἀριστείδου.

40. Ἐρώτησις.

Συνήντησα καθ' ὁδὸν ἄνθρωπον ἔχοντα ἑπτὰ θυγατέρας· ἑκάστη θυγάτηρ εἶχεν ἑπτὰ φίλας, ἑκάστη φίλη εἶχεν ἑπτὰ κλωβοὺς, ἕκαστος κλωβὸς εἶχεν ἑπτὰ πτηνά.

Πόσοις συνήντησα;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Κυριακίδου

41. Κεκρυμμένον κυβόλεξον.

1. Ἡ Ἑλλὰς πρὸς τοῦ 1821 ἔβριθεν ἁρματωλῶν.
2. Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι δύνασαι νὰ κάμῃς σήμερον.
3. Ἀγαπῶ τὴν «Διάπλασιν» ὡς τὴν μόνην μου φίλην.
4. Ὁ Πλούτων ἀνήρπασε τὴν Περσεφόνην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους

42. Ἀστήρ.

```
+     +     +
  +   +   +
    + + +
+ + + I + + +
    + + +
  +   +   +
+     +     +
```

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὁριζοντίως νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, καθέτως τὸ ὄνομα χώρας τῆς Ἀμερικῆς καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ πτηνοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπείρου.

43. Κρικωτόν.

```
      καλὴ
        +   +
  τί        ρωὰ
+               +
ἰδὼν
+               +
  μὴ        εἰς
        +   +
          ᾠδῆς
```

Εἰς τὴν θέσιν τῶν σταυρῶν νὰ τεθῶσι λέξεις τοιαῦται ὥστε ἡ προηγουμένη μεθ' ἑκάστης τούτων νὰ ἀπαρτίζῃ νέαν λέξιν ὡς καὶ ἡ ἐκ τούτων μετὰ τῆς ἑπομένης ἄλλην πάλιν λέξιν.

Ἡ ὀρθογραφία εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων παραβλέπεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Α. Χριστοφίδου.

44-46. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ἕκαστος τῶν θεῶν τέχνην τινὰ ἔχει θεοῖς καὶ ἀνθρώποις χρησίμην.
2. Ὁ κακῶς βιωσηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων.
3. Ὁ Σπερχειὸς εἶνε ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Α. Θεοφιλοπούλου.

47-51. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὀλκάς, λάρος, νόμος, ὄρκος, ἕρπω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

52. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 2 8 9 2 5 10 11	= Ζῷον.
2 10 2 1 6 11	= Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
3 2 10 2	= Θυγάτηρ Ἄτλαντος.
4 8 2	= Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
5 2 10 6 11	= Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
6 3 4 8 6 11	= Ποιητὴς ἀρχαῖος.
7 2 8 2 5 6 11	= Πλοῖον ἱερόν.
8 4 3 2	= Μέρος τοῦ λόγου.
9 4 5 6 11	= Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
10 9 4	= Ὄρος τῆς Κρήτης.
11 2 3 6 11	= Νῆσος τῆς Τουρκίας

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Εὐθ. Τρίγκα

53. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος.

1, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἐπίρρημα χρόνικόν. 3, Θεά. 4, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5, Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους. 6. Ἀρχαῖος νομοθέτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταξειδοῦ Ἰου

54 Ἐλλιποτύμφωνον.

ω—ααω—η—υα—ωεεαι—αι—ω— ααω — ee — αεεαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Δ. Δούμ

55. Φωνηεντόλιπον.

Μ—χρς—δ—τν—δστχν—τ—λλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυκούργο

56. Γρῖφος.

Οὐδ'	τ'	ὅτε	
ο	τυτνω	Δ	ἕρπων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτοσημασμάτων κοινοῦ Κράτους, χρυσοῦ, τοκεμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—8717.